

תכלת

כתב עת לפוליטיקה ישראלי

חורף התשנ"ט / 1999 מס' 6

דניאל פיפס

את השאלה שהציג הסימפוזיון בניסוח זהיר ומאוזן אפרש אני בדרך של:
איזו מושגויות יש לויכוח הניטש קיום בין היהודים בישראל בקשר להמשן
הចורך במדינה יהודית ריבונית? משתפים אחרים בסימפוזיון, מוכשרים
ומתאים ממוני לעניין זה, ידונו מן הסתם בויכוח בין היהודים לגבי עתידה של
הציונות. אני אגביל את עצמי להשלכות כלפי חוץ של הפלמוס הקולני הניטש
עתה בישראל.

בקווים כלליים, ישנן שתי אסטרטגיות ערביות המכוננות לחיסול מדינת
ישראל. זאת שליטה בכיפה ממשך יובל שנים, ועדיין היא מרכזית גם כיום,
גורסת הרס אלים: הבה ניפטר מישראל באמצעות שילוב של אמצעים צבאים,
כלכליים ומדיניים. בשנות החמשים האחרונות הדבר הייתה פלישה של צבאות
ערבי לישראל ו"השלכת היהודים לים". בשנות השישים האחרונות הדבר הייתה
מלחמות גרילה במגמה לגרש את היהודים מארצם, בדומה לగירוש הצרפתיים
אלג'יריה. בשנות השבעים האחרונות הדבר הייתה שימוש בהכנסות הנפט האדירות
כדי להזוק את מדינת ישראל. היום משמעות הדבר היא השגת כל נשק להשמדה
המוני. ההסתערות החזותית הזאת נמשכת, אך זוכה רק להצלחות מועטות.

האסטרטגיה השנייה, הגוליה שחotta, הייתה קיימת גם מאז ומתמיד,
אורבת במסתרים; לגורסתה, על העربים להשתלט על ישראל מבפנים. הגישה
השתלבותית הזאת מתקבלת את רעיון המדינה הדילומטית ונושאת ענייה אל
הזמן שבו מספר העربים במדינה יהיה שווה למספר היהודים או אף יעלה עליו.
במקום להסתפק בשטח הריבוני הצעיר של הרשות הפלשתינית, מудיפה
אסטרטגיה זו שהערבים יקבלו אורחותה במדינת ישראל. במקומות להכריז חרם על
המדינה היהודית, היא מעדיפה לאמצץ את המדינה ולשנות אותה באמצעות המגע
השוטף בין היהודים לעربים, למשל, להפוך את השפה הערבית, שהיא שפתה

הרשמית השנייה של המדינה, לשפה מרכזית יותר בניהול ענייני הום-יים.
הפלמוס בקשר לציוויליזציה בקרוב היהודים בישראל מעניק חזוק רב לחסידי
שתי האסטרטגיות. לשוחרי ההיסטוריה של ישראל הוא מאותת על דמoralיזציה
בשורות האוביect הציוני. ישראל ובת העצמה של/atmolol, שהייתה וכוננה לעשות

דבר המערכת הישראלים הראשונים

מכתבים רשות שטונית-תרבותית, האיק השמרן

מדינת היהודים: היובל הבא

146	מעוז עזריהו	81	הلال הלקין	17	משיל אבטבול
149	אמתית עצוני	84	אליקים העצני	19	אלון אבישר
152	יהושע פורת	88	noch ווינברג	24	אליאוט אברמס
155	דניאל פיפס	91	רות וויס	26	סינטיה אוזיק
157	סם פלצמן	94	זרחה רהפטיג	30	מור אלטשולר
160	אמיל פקנהיים	97	ג'מאל זהאלקה	33	דניאל אליעזר
161	הلال פרדזון	100	יורם חוווני	37	אהרון אמריך
164	דוד פריסיג'זנס	104	גדי טאב	40	אברהם בורג
167	מרטין פרץ	108	א.ב. יהושע	44	תום ביתיאל
172	ג'ין קיקפטיריק	112	נתן יינטו	47	מרשל בריגר
175	ג'ק קמפ	116	אליאוט כהן	50	עווי ברעם
178	צ'ארלס קראוטהמר	119	נחום לאם	53	משיל גורפינקליאל
180	אברהם רביבע	122	לימור לבנת	57	דניאל דורון
184	אבייזור רביצקי	126	יצחק לי	61	סרג'ז' לזה-פרוגלה
188	גרי רובין	129	ירון לנדון	64	יוסף דן
192	יובל שטייניץ	133	אמנון לורד	67	יחזקאל דורו
197	יאיר שלג	136	MICHAEL DROR	70	מלךוט הונליין
201	נתן שננסקי	139	אהן מגן	74	אורן היינר
		143	יוסף מנדלביין'	79	עמיאל הריש

עתדים של יהודי אמריקה

אדוינס קרייטול • אבי הנוירש מרננות מתדריע על תוכאות חמורות הצפויות לבוא
ליהודי ארצות הברית מדווחים באידיאלים שעבר זמנם. תרגום: דוד בז'ינחוב

ביקורת

דוד חזוני על 'מדע האלוהים' מאת ג'ראולד שרווד
אל שי על 'על הקדושה' מאת יוסף דן

אל תוך גופה של הפוליטיקה הישראלית. תהליכי ההשתלבות בין שני העמים ודאי התקדם יפה אם ראש מפלגת העובדה הישראלית מצדק את הטורור נגד ארציו, באמרו שאילו היה פלשתינאי היה נוהג בניי העם זהה; אם אלוף בדימוס משווה חיללים ישראלים העונדים מגנידוד לנאצים הנושאים צלב קרס על מדיהם; אם סדרת תלוייה ישראלית לבוגד יובלה של ישראל מעמידה בסימן שאלה את מוסריוותה של המדינה; ואם אסכולה שלמה של היסטוריונים מקדישה עצמה למאם להוכחה שישראל נולדה בחטא.

פקופוקיהם של היהודים בישראל לגבי תקופתו של המפעל הציוני מудדים אפוא את אובי המדינה, הן אלו המבקשים להרשותה בדרכיהם אלימות והן אלו הרוצחים להשתלט עליה בחשאי. קשה להעלות על הדעת עלייה על מסלול התאבדותי יותר מזה.

דניאל פיפס הוא עורך המגדל איסט קורטורי ומחבר הספר הקשור אליו: *איך פרח הסנון הפלוריאדי ומה מקומו* (פרי פרס, 1997).

את כל הנדרש כדי להגן על האינטלקטואלים שלה, אינה נראה עוד נחוצה באוטה מידה. יתכן שבעבר לא שמו העربים לב להפתוחוות בישראל, אך כעת הם חשובים להן מאוד. הם קלטו את השינויים בהוויה הישראלית. תננו דעתכם, למשל, להצהרה רבת-משמעות מפי מנהיג החיזבאללה, הארגון האיסלאמי הפונדמנטיליסטי הפועל לבנון. באוקטובר 1997, זמן קצר לאחר שכוחות ישראליים הרגו את בנו של האיש, שאל אותו מראין את השאלה הבאה: "האם רגשותיך אינם מעוותים את שיפוטך? אחרי הכל, החיזבאללה הוא רק ארגון התנגדות קטן, וישראל היא אחת המעומות הצבאות הגדולים ביותר במזרח התיכון". תגובתו של ראש החיזבאללה רואה לשום דבר מדויקת:

נראה שאין עוקב אחר האירועים... איך תפרש את התנהגות הציינים אחרי כל כישלון צבאי בשיטים הוכבושים בדרךם לבנון? אי אפשר להעתלם עוד מהבכיות בחברה הישראלית. נתנו מה אמר לאחרונה: "אני מוכן לסתת מדרך לבנון, אם מישחו בטיח לנו שהחיזבאללה לא ירדוף אחרינו לצפון ישראל". שים לב מה משמעות המילים האלה, כשהן באוט מפיו של ראש המדינה שאתה רואה בה אחת המעומות הגדולות באזורי... נתנו כבר אין דוש הסכם עם לבנון. הוא כבר אינו>Dוש אזור ביחסו, הוא רק רוצה שנעוזב אותו במנוחה.

לאחר מכון השמייע האיש עוד הערות של זלזול בצבא הישראלי והזהיר את נתנו מה שאנשיו לא יעוזבו את ישראל במנוחה. יש עדויות רבות לכך שגם אויבים אחרים של ישראל קלטו את אותם האותות ואני יראים עוד מפני המדינה היהודית. סدام חוסיין מאיים על ישראל ככל העולה על רוחו, ולעתים אף משלח בה טילים ואו עמד וצופה באזרחות המתרכזים לבקשתו. גם מנהיגים ערבים אחרים בזים לישראל ומאיימים עליה. תננו דעתכם, למשל, על דברים שהשמעו עוסימה אל-באז, הדיפלומט המצרי שהיה מעורב בכך וביתר מכל איש אחר בתהילן השלים בין ישראל למצרים (למעשה, מאז תחילתו בשנת 1974), כפי שצוטטו בידיעות אחראונו: "אם אתם הישראלים תמשכו בתנהלות, יאבך לכם הבסיס המוסרי לקיומכם. ומשמעות הדבר היא ששוואת העם היהודי עשויה לקרות שוב בעתיד". מאוחר יותר הכחיש אל-באז שהשמע את האיום הזה, קרוב לוודאי איום בשัก גרעיני, אך דומה שהדברים אכן נאמרו.

הפולמוס הישראלי בקשר לצוונות מעודד גם את אנשי האסכולה השנייה, ההשתלבותית. הוא מלמד אותנו על הצלחתם בהשתלת אורח מחשבה לא-ציוני